

[Grethe Philip.]

optaget af, hvordan situationen bliver for klienterne efter bistandslovens indførelse, er der også grund til at se lidt på, om bistandsloven og de cirkulærer, der er udstedt i forbindelse med den, vil kunne føre til forøgede misbrug. Det spørgsmål bliver da også stillet ude ved de politiske møder. Hvilke fordele har klienterne? Og hvordan går det med misbrugene?

Om den sidste ting er der et enkelt forhold, jeg gerne vil drage frem her, og hvor jeg har en, så vidt jeg kan forstå, anden opfattelse end socialministeren. Det drejer sig om behandlingen af mennesker, der lever i såkaldt papirløse ægteskaber. Ministeren har udstedt et cirkulære om det og senere i forbindelse med et spørgsmål her i folketinget bekræftet, at man i fremtiden skal behandle mennesker, der lever i papirløst ægteskab, principielt på samme måde som enlige, dog således at der bliver taget hensyn til den økonomiske fordel, ansøgeren har ved fælles husførelse, herunder kost og logi. Det vil i realiteten betyde, at mennesker, der lever i et fast samlivsforhold, men uden at have papir på det, vil blive væsentlig bedre behandlet, hvis de kommer i en social situation, end to mennesker, der har indgået formelt ægteskab. Jeg mener, at dette vil vise sig at skabe meget store problemer, og jeg har så sent som i går fået et brev fra en socialudvalgsformand på Djursland, som fortæller mig om nogle af de vanskeligheder, de har haft, og fortæller om helt konkrete eksempler.

Men jeg vil gerne, inden jeg uddyber det nærmere, sige, at jeg har absolut intet ønske om, at man skal gå ind i en dyneløftning; jeg har absolut intet ønske om, at kommunerne skal undersøge, om der nu skulle se ud til at være et samlivsforhold, hvor dette har en kortvarig karakter. Men hvis to mennesker lever sammen over en lang periode i et helt fast samlivsforhold — eventuelt har børn sammen — altså har boet sammen igennem flere år, så finder jeg det også rimeligt, at de behandles på samme måde, som hvis de havde giftet sig; jeg ønsker altså en ligestilling imellem det faste papirløse forhold og ægteskabet. Jeg kan med henvisning til det brev, jeg har fået fra Djursland, fortælle, at man allerede har haft konkrete eksempler på mennesker, der levede sammen i et

fast samlivsforhold, og som havde sat sig i en meget, meget høj huslejeudgift i forbindelse med køb af et dyrt hus. Kommunen var her forpligtet til at støtte disse mennesker, som om det drejede sig om to enlige, og det betød i virkeligheden, at man gav en støtte langt ud over, hvad man ville have givet, hvis de pågældende havde været gift. Dette har vakt forargelse det pågældende sted, og jeg mener også, at den afgørelse, ministeren principielt har truffet, er forkert, og jeg beder hende tage den op til fornyet overvejelse.

I øvrigt vil jeg gerne slutte med at sige, at jeg forventer, at kommunerne, der skal administrere bistandsloven, vil gøre det på en sådan måde, at vi kan fortsætte vores sociale trykkesystem som hidtil, og at man vil kunne modstå de reaktionære angreb, der finder sted ude i kommunerne med nyindvalgte socialudvalgsmedlemmer.

Karen Thurøe Hansen (KF):

Forespørgslen i dag er sikkert enestående i sin art, idet vi her skal diskutere følgerne af en lov, der endnu ikke er trådt i kraft, og det kan kun blive en slags gætterier med hensyn til de problemer, der vil opstå ud i fremtiden for brugerne af den meget omtalte bistandslov.

Det er ganske åbenbart, at de tre partier, der står bag ved forespørgslen, forestiller sig et sandt ragnarok inden for socialforsorgen, når vi passerer den 1. april.

Under hele udvalgsarbejdet og fra vedtagelsen af loven i sommeren 1974 og til dato har denne lov været debatteret, som vel få love er blevet det tidligere. Meningerne har været delte, hvad angår effektiviteten af denne reform, og også den økonomiske side har spillet en væsentlig rolle i diskussionerne.

Det sidste var også grunden til, at det konservative folkeparti undlod at stemme for denne lov, idet vi ønskede en nærmere og mere præcis redegørelse for de økonomiske konsekvenser. At vores frygt ikke har vist sig at være ubegrundet, kan vi i dag konstatere med hensyn til § 42, som alene kræver en ekstrabevilling på ca. 45 mill. kr. til offentlig støtte. Dette beløb er alene ca. halvdelen af de skønnede merudgifter ved lovens vedtagelse. Såfremt dette ene eksempel fremover skal være normen for bistands-